

Utdrag ur recensioner från konserter för pianisten Maria Kihlgren

Carl Tillius, Göteborgs-Posten, 1971

Redan nu vid sexton års ålder spelar hon med en teknisk säkerhet som förbluffar och vad bättre är, hon tolkade Mozarts 21 pianokonsert med en mogenhet som hör sällsyntheterna till... Hon spelar med en naturlighet som skapade en renhet och klarhet i bästa Mozarsk stil. Henne hör framtiden till.-

B. Börjeson, Östgöta-Correspondenten, 1972

Konsertens höjdpunkt blev utan tvivel Beethovens pianokonsert... sällan hörs en ung musiker tolka en stor mästare med så mogen konstnärlig uppfattning. Där fanns skön lyrik i omväxlande nyanser, temperamentsfulla utbrott i furiosa passager, en fint genomtänkt artikulation och frasering.-

Arbetet, Göteborg, 1984

Schumanns pianokonsert med den unga Maria Kihlgren som solist blev en högst angenäm upplevelse. Solisten visade sig vara en god tekniker med fin musikalitet. Hennes uppbyggnad av solostämman skvallrade om en säker musikalisk smak.-

Ulla-Britt Edberg, Svenska Dagbladet, 1989

Maria Kihlgrens styrka ligger i den genuina musikaliteten, i en tolkning som har en lättrorlig sensuell prägel, en ömsinnet inför varje not och fras.- Sju korta stycken av Arthur Honegger övertygade om Maria Kihlgrens stora kvalifikationer och i dessa kompositioner -vesslelikt lättrorliga och snabba intellekt. Det var också ett stort nöje att höra Ravels Sonatin med kongenial nervighet.-

Per Åberg, Uppsala Nya tidning, 1991

Efter pausen framfördes så det mest krävande stycket, Mendelssons pianotrio i d-moll op 48 från 1849. Inte minst svår är pianostämman, men Maria Kihlgren visade full kompetens vid flygeln. Trio Musica gav åhörarna en verklig högtidsstund.-

Lars-Gunnar Sundberg, Arbetarbladet Gävle, 1992

-(Griegs pianokonsert) Maria Kihlgren serverade oss en överväldigande lyrisk version av det griegska mästerverket, fylld av ömsom sprittande vitalt temperament och ömsom finstämd naturpoesi. Som t ex inledningen av den andra satsen: en solig sommardag på fjället uttryckt i toner. En välfylld Folkets Hus Teater uttryckte sin tacksamhet med långa applåder vilka välvilligt kvitterades med en sats ur en Griegsonat: musik med utpräglad nordisk ton, här levandegjord med känsliga fingrar.-

Lennart Wikström, Bohuslänningen, 1992

Höjdpunkterna får sägas vara svensk musik av Lars-Erik Larsson och rysk musik av Modest Mussorgskij. Maria Kihlgren spelade glänsande i det framstående och cykliska verket Tavor på en utställning, "tio tavor" av Mussorgskij. Kihlgrens fina personliga tolkning och framförande antydde klart att detta stora, förnämliga pianoverk var mycket väl instuderat.-

Hasse Svensson, Nya Åland, 1992

Höjdpunkten blev dock "Tavor på en utställning" av Mussorgskij. Maria Kihlgren disponerade det mycket krävande stycket på ett beundransvärt sätt och lyckades utmärkt med den häftigt varierade komplicerade musiken. -

Björn-Olle Pettersson, Hälsingekuriren, 1992

När Maria Kihlgren slog an den första tonen, så tycktes tiden för en stund helt enkelt upphöra att existera. Därefter bjöds ett drygt hundratal åhörare på en musikalisk resa som startade i 1500-talet och som inte slutade förrän i vårt århundrade. Detta i ett utlösande lätt spel, i suggestiva partier, i glädje och allvar, där Maria Kihlgren med sin otroliga skicklighet, helt trollband sin publik. Grieg, Ravel, Chopin, Mozart, Scarlatti och Mussorgski fick liv i Maria Kihlgrens tolkning.-

Åke Hanaeus, Sundsvalls Tidning, 1995

Framför allt utvecklade hon stor kraft i sitt spel. Det visade hon redan i början då hon slog an de första ackorden i Beethovens sonat "Pathetique". Hon lade vikt vid att tolka Beethovens intentioner: växlingen mellan kraft och ömhet, då hon dröjde på klangerna och samtidigt lät oro formas i ihärdiga basgångar.-

Pipsa Juhlin, Nya Åland, 1996

Sergei Rachmaninovs tre Preludier, nr 2 i ciss-moll, nr 5 i g-moll och nr 12 i giss-moll, var för mig kvällens absoluta höjdpunkt. Man kunde nästan se och känna musiken i sina egna händer. Pianisten målade bilder och färger med enorm skicklighet.-

Jens Runnberg, Dalarnas tidning, 2009

Huvudnumret kom före paus i ett annat omfångsrikt kammarmusikverk, Vårsonaten av Beethoven. Humorn i det korta scherzot förvaltades på ett härligt sätt. Här fanns en intagande, ömsint mjukhet parallellt med ett eldigt bett, med rent virtuosa inslag. I andra satsen, adagiot, vågade Andersson och Kihlgren viska så att regnet på takfönstret hördes.-

Bodil Proos, Arbetarbladet, Gävle, 2011

Det var Maria Kihlgren som glänste i sina solostycken. Hon demonstrerade ett mjukt anslag, ja en mjuk teknik överlag, som framträdde med stor tydlighet i Liszts båda kompositioner. Den gemensamma nämnaren för dessa var "porlande". Scarlattis sonater komponerades för cembalo, men fördelen med piano är att man här kan spela nyanserat, vilket Kihlgren gjorde med stor inlevelse. Hon gav verkligen styckena en egen prägel.-